

Neredesin Ey insan?

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Âdem aleyhisselamın çocuklarıyız, bu dünyanın insanlarıyız. Ve Allah izin verirse babamızla cennette buluşmak için yaratıldık. Âdem'in çocukları olduğumuzu ne kadar inkâr edemezsek ve bu ne denli büyük bir hakikatsen bu dünyanın çocukları olduğumuzu da inkâr edemeyiz. Yaratılış maksadımız cennete gitmektir.

Bunun geldiği mana şudur ki Rabbimiz bizi cennetinde görmek istemekte ancak dünya şartlarında ve Âdem'in çocukları olarak ne yapacağımızı gördükten sonra bizi cennete kabul buyurmaktadır. Bizi dünya şartlarında yaratmış ve dünyayı bizim için sanki cennetin alternatifiymiş gibi gösterecek düşmanımız şeytanı da karşımıza dikmiştir. Şeytanlı ve cennetin alternatifi olma tehlikeli bir dünyada yaşamayı başarabilir, Rabbimizin imtihanlarını kazanabilirsek cennete döneceğiz.

Bu formül Âdem aleyhisselamın ilk çocuğundan son çocuğuna kadar herkes için geçerlidir. Daha ilk iki çocuk dahi şeytanın tuzağına yakalanmışlar ve biri cennetlik diğeri cehennemlik olmuştur. Demek ki dünyanın daha ilk dakikasında şeytan hedefine yüzde elli ulaşmıştır. Sahne kıyamete kadar böyle devam edecektir ancak şeytanın kazancı yüzde kaç olacak, bunu Allah bilir.

Dünyada hiç kimse şunu bekleyemez: Ben Allah'tan yana tavır koyup mümin ve Müslüman oldum, namaz kılıp oruç tutacağım, hırsızlık yapmayıp zina etmeyeceğim; dolayısıyla Allah'ın cennetine hemen buyur edeceği bir insanım. Böyle bir şey yoktur, olmayacaktır. Son nefes bu dünyadan ayrılıncaya dek bu minvaldeki beklentiler boşunadır. Zira Müslümanlar, son nefesine kadar dünyada yaşayan Müslümanlardır, dünyada yaşamak da garantili iman sahibi olmamaktır. Hatasızlık da garanti altında değildir. Allah hiçbir insana böyle bir garanti vermemişken insan kendi kendine bunun garantörü olamaz. Günahsız olmak da iddia edilemez.

İmanı korumak ve hata-günah işlemek risklerine karşı -peygamberler hariç- bütün insanlar aynıdır. Çok sevdiğimiz ve isimlerini hürmetle andığımız ashab-ı kiram dahi bu kuralın içindedirler. Onlar da garantili veya günahsız yaşamış değillerdir. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem tarafından yetiştirilmelerine rağmen onun mübarek ağzından hatasızlık konusunda bir garanti almamışlardır.

Bütün insanlar ve Müslümanlar Allah'ın kulu olduklarını bilip yaşayacaklar, hata etme riskleri dokuzdan doksan yaşına kadar var olacaktır. İnsanın hata etmesinde değil hatanın turşusunu kurmasında problem vardır. Bir gencin üniversite okumak için geldiği bir şehirde, Allah'ın haramlarından birini işlememesi gerekir. İşlediğindeyse kıyamet kopmaz –fakat işledikten sonra o hatayı umursamayan tavırlar içinde olursa kıyamet kopar. Bu durumların birincisi Âdem'in çocuğu olması hasebiyle 'olur böyle şeyler' kıvamında görülebilme ihtimaline açıkken ikincisi günahlara karşı bağışıklık kazanmak manasına gelir ki tehlikenin büyüğü budur.

Faizi, zinayı, kumarı normal bilmek hele yalanı hayatın tabiatından saymak Allah'ın kullarına yakıştıramadığı bir ortamın tarifidir. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yanı başında olup günlerini onunla geçiren hatta beraber gazvelere katılan insanlar bile hata ettiler, büyük günahlar işlediler ama büyük tövbelerle de bu açıkları kapattıklarından ortada mesele kalmadı. Büyük günah işlemekle beraber büyük tövbe de geldiğinde hayat kendi akışında gidiyor demektir; kış gelip şartlar ağırlaştıktan sonra baharın yeniden gelip çiçekleri açtırması gibi.

Bugün Müslümanlar olarak büyük büyük camilere, koca koca medreselere kavuştuk. Bu hamd edilecek bir seviyedir tabii, elhamdülillah. Fakat diğer yandan tövbenin adı kaldı, kendi ortalarda yok. Günahlar içimizde dal budak salmaya başladı, onları benimser olduk. Bir insanın namaz kılmıyor,

senelerdir secdeye kapanmıyor olması ayıplıktan çıktı, alkol kullanmadığı için kız verilebilir damat adayı anlayışı peyda oldu. 'Değerli bir genç' anlayışı hemen hemen şu manalara gelebiliyor: Henüz banka soymamış, katil değil ve alkol kullanmaz.

Hâlbuki banka soymakla senelerdir namaz kılmamak arasında bir fark yoktur. Zina ne zamandan beri gençliğin hakkı addedilebilir, peynir alır gibi piyango bileti alınabilir olmuştur? Haramlarla tövbeyi gerektirmeyecekmiş gibi basit işlermişçesine yüzgöz olduktan sonra ümmet-i Muhammed'in farklılığını kolladığımızı söyleyemeyiz.

Günah işlemeyi benimsemek elbette mümkün değildir; ancak günahattan daha beteri onu işlemenin norm hâline gelmesidir. Camilerin önünde piyango bileti satılabiliyor olmasıdır mesele. Caminin içindeki namazlarla cami kapısındaki piyango biletleri denkleştirildiğinde biz sıfırda, belki de ekside kalıyoruz.

Kur'an-ı Kerim'den Müslümanlıklarını ve şereflerini öğrendiğimiz ashab-ı kiram, bir zamanlar dünyanın en adi suçlarını işleyen insanlardı. Suç ve günah adına ne aranırsa vardı, rezillik diz boyuydu. Ama analarından, babalarından, eşlerinden, topraklarından, mallarından ve başka her şeylerinden vazgeçecek bir tövbe kalitesi ortaya koydukları için en çukur yerden en zirve noktaya çıkmayı başardılar. Günahlarındaki hacimleri kadar tövbelerinin de tonajı ağır oldu. Böylece adeta cennetten çıkmış gibi olabildiler ve tövbeleri, Allah'ın huzuruna vardıklarında suçlarını kapatabilecek genişlikteydi.

Günümüzde karşı karşıya olduğumuz felaket, faiz alan Müslüman'ın faize kılıfı önceden bulmasıdır. Faiz Allah ile savaşmak olduğu hâlde normal kabul edilebilir, faizli kredi kullanarak camiye şadırvan inşa ettirmek sakıncasız oluverdi. Müslüman anne-baba, oğlunun zinaya düşme tehlikesi bulunduğu ve evlendirmeleri gerektiği söylenince 'daha çocuk' diyebildiler. Çünkü mazereti önceden uydurulmuş.

Günahlar kadar hatta onlardan daha büyük bir günah, o günahların gözümüzde küçülmüş olmasıdır. Bu dün kınadığımız büyük hataları yarın helalleştirme tehlikemiz bulunduğunu gösterir. Yahudiler ve Hıristiyanlar da bunu yapmışlar ve din ellerinden kayıp gitmiştir, haramlarla oynadıkları için. Haramlara karşı cüret Allah'a karşı cürettir. Bugün zinayı sıradan iş olarak görenler yarın çocuklarının ateist, deist veya başka bir şey olmasına asla karşı çıkamayacaklardır. Çünkü o da 'gençliğin hakkı' şeylerdendir. Bugün piyangoya para ödeyebilenler yarın çalmayı mubah göreceklendir. 'Hakkımı verseydi' bahanesi bu tavrın kılıfıdır. Şeytan için gerekçe, kılıf, mazeret mi yok.

Tövbe silahını kullanmadığımız sürece hiçbir kandil gecesi bizi paklayamaz, ramazan-ı şerif işimize yaramaz, hacca gitmenin de manası yoktur. Hac, tövbe eden mümin için temizleyicidir. Evet, insan aslında günah işlememelidir de ama dünya böyle bir yerdir, günahsız yaşanmamaktadır. Kırılan potlar, devrilen çamlar olabilir lâkin tövbe silahı her zaman elimizde olmalıdır.

Gençler hangi günahı işlemiş olursa olsunlar, gece yastığa baş koyduklarında âlemlerin rabbine niyaz ederek, "bu sondu" diyebiliyor, tövbeleriyle kendilerini Allah'a bağlanmış hissediyorlar ve bir daha yapmayacaklarına dair söz verebiliyorlarsa tertemizdirler. Bundan sonrası için hiç meraklanmaya gerek yoktur. Lâkin üzerinden seneler geçmiş günahlar hatıralarda taptaze duruyor ve pişmanlık hissedilmiyorsa vay hâline, Allah'ı kendinden bu kadar uzak görebilenin.

Ashab-ı kiram en çılgın günahları işlemiş, en büyük dağları devirmiş ama tövbeleriyle yüreklerinde yaktıkları samimiyet ateşinin büyüklüğü bütün bunları telafi etmeye yetmişti. Alkolün haram edildiği ayet inince ne kadar içkileri varsa dökme samimiyeti gösterdiklerinden ve bir daha geriye bakmadıklarından, bu onların bütün günahlarda ortak tavrı olabildiğinden, Allah Teâlâ da geçmiş günahlarını yüzlerine vurmadi. En günahkâr insan olmaktan sıyrılıp en iyi müminler olarak önümüzde durabilmelerinin sebebi tövbeleridir.

Anne-babaların çocuklarını hiçbir şey yokmuş gibi zinaya müsait ortamlara sırf bir kâğıt parçası uğruna rahatlıkla salıverebilmeleri başımıza gelmiş büyük bir işgaldir. Cami kapıları sonuna kadar açılmış, her mahalleye bir büyük cami yapılmış... bedenler camiye, kafalar harama varıyor olduktan sonra elde neyin kazancı vardır ki? Kaç alıp kaç vermiş olabiliriz?

Bizden önceki nesil, yaptıklarının hesabını tutacaktı ve Allah'a hesap vermek üzere dünyadan göçtüler. Biz kendi neslimiz olarak açılan cami, konuşulan büyük sözler kadar mantar gibi biten haramları da konuşmak zorundayız. Haramdan korkan insana Müslüman denir ve böylesi aranmaktadır. Apartmanının girişine banka şubesi açılınca dairesinin fiyatı artacak diye sevinen değil hemen o apartmandan taşınmanın yollarını aramaya koyulan mümin aranmaktadır.

Bir sebeple bir günaha bulaşmış genç kardeşlerim, hiç kimsenin bugünü ve yarını garanti değildir, herkes ölecek yaşta. Hepimiz Allah'ın huzuruna çıkmaya hazır olduğumuz bir gün geçirmeliyiz, her günümüzü böyle yaparak. Geçen sene işlediği bir günahı stoklarında tutmaya devam eden birinin ölüme hazır olduğunu söyleyemeyiz. Elbette bir, üç, beş günahla kimse kâfir olmaz ama kırıp döktüklerini basit gören, bulunduğu yaş-ortam nedeniyle normalleştiren biri artık günahını da sürekli hâle getirir. Bir kere yapılan işi küçük görünce artık o dallanıp budaklanır çünkü silinmesi için çalışılmamıştır bir kere.

Mümin, tövbeyi günlük işleri arasına koymalıdır, pratik uygulamasıyla. Üniversitede eline tutulan veya baş başa kalınan kız arkadaş, bir numarayla alınan kredi borcu, ağza gelince söyleniveren yalan, terk edilen namaz, gıybet... tövbeyle temizlenmediği sürece mümini kemirir, insan istediği kadar Kur'an okusun, sevaplar biriktirsin. İşlediği sevaplardan beş tane geliyorsa biriktirdiği ve tövbesini etmediği için her şeyini kemiren günahlardan on beş tane gelir. Bu puan dengelemesi yapılamayacağından da nihayetinde müminin elinde bir şey kalmaz.

Günahlardan ciddi pişmanlık hissedilmeli ve kesinlikle anında bırakmalıdır. Bu başarılıca da Allah'a, yapılanın son olduğuna dair söz verilmelidir. Bir daha aynı hataya düşülünce aynı formül tekrar uygulanmalıdır; hatanın aynısı olur da tövbenin aynısı olmaz mı. Hata elli kere olsa elli birinci tövbe yine ardından gelmelidir. İnsan bir kere iyi nefes alsın diğere nefesi almamayı düşünüp burnunu tıkamaz, yine nefes alır. Yaşamak budur.

Günah başka bir insanla ilgili yani kul hakkı olduğundaysa muhatabı bulup helalleşmek gerekir. Muhatap her neredeyse aranıp bulunacak, hak her neyse karşı tarafın rızasını alıp helallik dilenecek ve bedel her neyse ödenecektir. Bu işler ne zaman yapılacaktır? Ölmeden önce. Ne zaman öleceğiz? Her dakika. Öyleyse tövbenin vakti her dakikadır. Şayet tövbe etmeyi gerektirecek bir hatası olduğunu bilir de yarına, cuma gecesine, kandile veya başka bir zamana erteleyebilirse tövbesini insan, o önce erteleme hastalığının tedavisinden işe başlamalıdır. Çünkü onun Allah Teâlâ'ya karşı cüreti artmıştır.

"Allah'ın oğlu-kızı var" deme aşırılığını ki bundan daha ilerisi olmaz, göstermiş kimseler dahi tövbe edip Allah'a döndüklerinde tövbeleri kabul edilir. Yüz kişiyi de öldürmüş olsa insan, hicreti Allah'a doğruysa tövbesi kabul edilmektedir. İnsanın tövbe etmesi için illa katil olması gerekmez, çizgi dışı kalınan her durum ve an için tövbe edilir, edilmelidir. Ana-babaya zulüm, eşe zulüm de birer faciadır ve diğere bütün günahlarla aynı cehennemde temizlenecektir. Dolayısıyla tövbe her günah içindir.

Genellikle tövbe ihtiyarlara yakıştırılan bir meziyettir ancak genç erkek ve kız kardeşlerime diyorum ki asıl siz ömrünüzün baharında tövbe etmeli, hayatı tertemiz yaşamalısınız. İblis size "yaşlanınca zaten şöyle olacak" diyerek türlü telkinlerle vesvesesini aşılama çalışır ama düşünün: Niye hasta yaşayıp da sonra sağlam olmak için hastaneye gidesiniz? Madem gençtir, hastaneye en önce onun gitmesi gerekir. Asıl gençlerin sağlıklı, tövbeli yaşamaları gerekir. Bu bahiste genç-ihtiyar ayrımı hatalıdır, kulun genci-ihtiyarı olur mu hiç.

Asıl gencin sağlıklı yaşaması, koşması, tuttuğunu koparacak güçte olması gerektiği gibi asıl tövbe edecek de odur. Genç tertemiz yaşayacaktır ki onun bereketi ve mevcudiyetinin getirdiği feyiz ve rahmet vesilesiyle ihtiyarlar da kurtulsun. Tövbe en çok genç işidir.

Sarhoşlar, eli cinayete bulaşmışlar, haram paraya tutmuşlar, sabah namazı terk etmişler, anne-babasını üzmüşler, siyasete girdikten sonra kendine her şeyi mubah görmüşler, belediye görevini kullara zulmetmek için kullanmışlar, önceleri haram gördüğü işleri devletle bağlantı kurduktan sonra kendine helal görerek haram yiyenler, yalan konuşanlar, giybet edenler...

Bir kere zina edene bir kere, on kere edene on kere söylüyorum. Üç kadeh kaldırına üç, beş kaldırına beş kere söylüyorum ve çağırıyor yükseltiyorum. Ne kadar çok günahı varsa davet de o kadar kesin ve yoğun olmak üzere bütün mümin kardeşlerime hitap ediyor ve Allah'ın ayetini hatırlatıyorum:

Hangi günahattan olursa olsun, samimi bir tövbe şartlarına uygun olarak yerine getirilir ve bir daha o günah hatıralarda bile hatırlanmamak üzere unutulursa, Allah o günahların hepsini kulunun sevabı olarak kaydedeceğini buyurmaktadır.

Bir Allah bu kadar rahmetli olur.

Tövbeden uzakken kaybettiğin Allah budur.

Affediyor ve üstüne bir de eski günahları sevap olarak yazıyor.

Bundan büyük rahmet, bunu kaçırandan daha akılsız hiç olur mu?

*

Zümer suresinin 53-55. ayetlerini bütün müminlere açık bir davet ve müthiş bir reçete olarak haber vermektedir:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ

“Ey günahlara batmış kullarım, Allah'ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin. Allah bütün günahları affeder. Çünkü Allah çok mağfiret eden ve rahmet sahibi bir Allah'tır.”

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

“Siz de tövbe edin ve Allah'a teslim olun. Eğer azap gelirse bir daha kurtulamazsınız.”

وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَعَثَةً وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ

“Size indirdiğim Kur'an'dan ayrılmayın. Sonra bir gün ansızın azabım gelir, hiçbir şey de anlayamazsınız.”

Bir yığın hata işlemiş olanlarımız bu ayetleri iyi okumalı ve zihinlerine kuvvetli şekilde işlemelidirler. Ayet-i kerime, tövbe ettikten sonra Allah'ın kapısında durmaya devam etmeyi ve günaha yeniden sürüklenmenin böylece engellenmesini nasihatle haber veriyor. Yaşayan ve nefes alan her insan, Allah'ın rahmetine muhataptır. Allah'ın rahmetine koşan da affedileceğine dair söz almıştır –faiz yiyenler bile. Tek şart samimiyet ve geri dönmeme sözüdür.

Kur'an'a sarıldığı sürece insan kendini günahlara dönme konusunda koruma altına almış olur. Zaten günah işleme nedeni Kur'an'a samimi sarılmamaktan ileri gelir.

Tövbeyi bir gün bile ertelemekteki tuzak son ayetteki büyük tehlikeyle açıklanmaktadır. Kimse Allah'ın azabının yarın gelip gelmeyeceğini bilemediğinden bugün ilk ve son fırsattır.

İnsan bir günahı yüz, bin, on bin... kaç kere yapmışsa Allah'ın bu 'kere'lere bir cevabı vardır. Şeytan insana, "biz artık kaşarlandık... herhâlde bu ayetler benimle alakalı değildir" diye zannettirir. Hâlbuki Rabbimiz, Tirmizî'de nakledilen sahih bir hadis-i şerifin beyanında şöyle buyurmaktadır:

"Ey insan! Sen Allah'ın kulu olduğunu söylediğin ve affedileceğini umduğun sürece seni affedeceğim. Ve hiç aldırmayacağım, merak etme. Ey insan! İşlediğin günahların yer tabakasından göklere kadar yükselip göklere değse bile seni affedeceğime söz veriyorum. Ey insan! Bütün dünya senin günahlarınla dolmuş olsa bile Rabbinin Allah olduğunu, seni affedeceğini umduğunu söylersen seni affedeceğim. Ve geçmişine bakmayacağım."

Yani 'senin günahın çok fazla, senin durumunu bir daha düşünelim' demeyeceğine söz vermektedir Allah.

Şimdi bir Müslüman nasıl tövbe edip günahlarını gömmesin, Rabbine dönmesin?

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.